

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: MIT BREV JEG SENDER

Citation: Aarestrup, Emil: "MIT BREV JEG SENDER", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid58264/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

MIT BREV JEG SENDER

Mit Brev jeg sender — til en Herrens Tjener,
 — en af de bedste, jeg kjender, — den kjæreste
 blandt mine Venner. — Jeg vilde blive — til
 Alting rigtig kom ilive, — og ventede med
 5 Vilie — til den hvide Pindselilie, — Hyacin-
 therne og Violerne — kom i Kjolerne, — til
 Vinterstøvet var blæst af Bogreolerne, — til
 mit Inderste var udluftet — og gjennemduftet,
 — til mit Øre var vakt af sin Dvale — ved
 10 Frøernes Tale, — og ved Slaget af Nattergale.
 — Nu iler min Muse, — medens Kilderne suse,
 — til de Vørslevske Bakker og Gjestehuse; —
 hun flyver i Eders Midte, — og kan i Hast ikke
 hitte — Ord, smukke nok til Din kjære Thrine,
 15 — Hanne, Emilie og Nicoline, — til samtlige
 Sønnerne, til Faster, kortsagt, til Dig og Dine;
 — Ingen er glemt, selv ikke de mindre, — hvis
 Navne jeg ei kan erindre; — hun bringer, med
 venlig Stemme, — Hilsen fra os alle herhjem-
 20 me; — (at det ogsaa er Dit Hjem, kan du ei
 glemme) — fra vore grønne Strande, — Ind-
 søer og Vande, — fra Høiene og Kampeste-
 nene, — fra Skovene og Blomstergrenene, —
 fra Kirkemuren — og Agerfuren, — fra Rosen-
 25 og Hvidtjørnene, — fra alle Børnene, — og
 hvad jeg neppe behøver at melde, — fra Din
 gamle Doctor og hans Ægtefælle. — Du træk-
 ker Musen til en Side, — og gad nok vide, —

hvordan vi leve og lide — Nuvel! hun sukker
 30 — et enkelt Suk, som naar en Rørdrum kluk-
 ker, — hun sænker Brynet, — Munden bliver
 lidt tvær og trynet; — Du bekymres ved Synet;
 — dog hurtig glatter sig Ansigtet blidere, —
 hun taler videre: — Din Doctor lever som an-
 35 dre Beenvridere — og Steensnidere, — Puls-
 følere — og Receptølere; — han har endnu
 Haar paa Toppen, — Kjole paa Kroppen, —
 men, som af en Flaske, der mangler Proppen,
 — er Geisten, den oplivende, — i Næsen og
 40 Hjertet rivende, — den digtende og skrivende,
 — fremadilende og drivende, — henrunden —
 og forsvunden, — saa neppe Lugten spores paa
 Bunden, — og der er vel intet tabt derved i
 Grunden, — Hans Kone veed du, formerer, —
 45 sig aarlig som en Svibel, skjøndt hun dog end-
 nu saa taalelig florerer, — med Skuldre hvide
 og runde — med Tænder, som ere friske og
 sunde — med en naturlig Krøllesætning —
 med Nakkehaarets lange Fletning — med Kjo-
 50 lens Nedringelse — Barmens Optvingelse —
 og, hvis du det for noget regner, — med de be-
 kjendte Sommerfregner. — Den ældste Søn
 Carolus — sluger daglig en Underviisningsbo-
 lus, — for ei at sige Pille, — og 12 Tvebakker
 55 spiser Clara, den mindste Lille. — Emma har
 flere Dyder, — end egentlige Lyder, — og brø-
 derede til Bedste for de Vandlidte Jyder. —
 Marie (Tilgivelse, — det Stof er for mat til
 Beskrivelse!) — Lad dig nøie med Antydelse
 60 —at hun og Thekla og Alfen ere mere Husets

Forhaabning, end Prydelse, — leve uden For-
 trydelse, -- anseende Livet endnu som en Ny-
 delse. — Doctorens Bolig er mindre vedersty-
 gelig, -- men for mig ei synderligen hyggelig;
 65 — Prosaisk er alt vort Eiende. — Ukrudtet,
 som ifjor, i Haugen det overveiende. — Men
 Doctoren selv? raaber du, mere om ham! —
 Han er min Blussel, hvisker Musen, min Skam!
 — Kalvesteg slugende, — over Aviserne ru-
 70 gende — Sophapuderne knugende — lad den
 Streng fare! — Jeg vil helst Beretningen spare.
 — Dog — idag var en Undtagelse, Kjære, —
 han var som han burde være — i hans Hjerte
 var en Vederqvægelse — en sød og sværmerisk
 75 Bevægelse, — han skrabede Musset af Kirse-
 bærtræerne; — for at see Aaens Bugter reiste
 han sig paa Tæerne, — han strøg sig Haaret
 fra Panden — han gav alle Sorgerne Fanden,
 — greb Pennen — og skrev til Værsløv til Ven-
 80 nen. — Send ham nu snart en Foraarsepistel,
 et Hyrdebrev, en Formaning og Paamindelse,
 — bring ham til Besindelse, — til sine Synders
 Erkjendelse, -- til Omvendelse — og jeg vel-
 signer Dine Ord og Din venlige Sendelse.